

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 3909 van 22 november 2007
in de zaak X / IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 10 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 21 oktober 2000 het Rijk binnen en diende op 20 oktober 2006 een tweede asielaanvraag in. Op 20 juli 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Shiraz. U diende op 24 oktober 2000 een eerste asielaanvraag in, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 november 2000*

een beslissing van weigering van verblijf nam. Op 24 december 2002 werd deze beslissing door mij bevestigd omdat uw aanvraag vreemd was aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 13 december 2006 werd uw vordering tot nietigverklaring van mijn beslissing door de Raad van State verworpen. Ondertussen had u op 20 oktober 2006 reeds een tweede asielaanvraag ingediend. Sinds uw eerste asielaanvraag keerde u niet terug naar Iran. Volgens uw verklaringen verhandelde u in Iran schotelantennes samen met en andere persoon, X. In het jaar 2000 werd u gearresteerd door de Niru-ye Entezami omwille van uw schotelantennes. Na één à twee dagen in hechtenis werd u te voet naar de rechtbank overgebracht. U vroeg aan de bewaker of hij uw handboeien los kon maken zodat u naar het toilet kon gaan. Twee van uw vrienden hadden waarschijnlijk toevallig gezien dat u naar de rechtbank werd gebracht en ze hielpen u te ontsnappen. Ze brachten u met de motor bij één van uw vrienden, X. Vervolgens ging u bij uw zus en daarna hebt u het land verlaten. Na uw aankomst in België hebt u deelgenomen aan verscheidene manifestaties tegen het regime. Tevens was u vanaf april 2006 tot eind oktober 2006 aanwezig bij de stakers in Etterbeek. Jullie verbleven achtereenvolgens in de kerk, het OCMW, het bejaardentehuis en op een plaats in de X. In die periode bestonden uw activiteiten voornamelijk uit het deelnemen aan manifestaties, uitdelen van informatiebladen en hulp bieden aan diegenen die in hongerstaking waren. Met deze actie wou u uw rechten als vluchteling bekomen. U bent ervan overtuigd dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan de acties omdat er films en foto's gemaakt werden en er naar iedereen gekeken wordt. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de brief van de Iraanse ambassade naar aanleiding van de acties op de ULB, een attest van het OCMW te Etterbeek en een attest van Anwar Mirsattari ter staving van uw deelname aan de staking, twee krantenartikels uit de Metro d.d 26 september 2006 en 24 oktober 2006, een pamflet dat u tijdens de acties verspreidde, een artikel uit de krant Hamyari, een document over de activiteiten in de ULB en verscheidene foto's van uw deelname aan de acties."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

1. Verzoeker roept een schending in "van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."
1. Verweerder wenst "aangaande de algemene motiveringsverplichting, vervat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt."
2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek

onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Identiteit.

2. Verzoeker legde zijn identiteitskaart en rijbewijs neer om zijn identiteit te staven. Verzoeker toont zijn identiteit genoegzaam aan.

Nopens de status van vluchteling.

3. In een eerste onderdeel stelt het verzoekschrift: *“De weigeringsbeslissing van het CGVS is gebaseerd op verschillende elementen, te weten: 1. het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, indien men de verklaringen van tijdens de eerste asielprocedure en tijdens de tweede asielprocedure in beschouwing neemt”*.
 1. Verzoeker stelt dat de discrepanties tussen zijn verklaringen in de eerste en de tweede asielaanvraag te wijten zijn aan de periode van zeven jaar die ondertussen verlopen is *“en dat het niet meer dan normaal is dat in deze tijdspanne bepaalde elementen vergeten worden of vervormd worden door het geheugen”*. Daarom primeren de verklaringen uit zijn eerste asielaanvraag. *“Zoals verzoeker tijdens het verhoor in zijn tweede asielaanvraag heeft aangehaald, is de juiste versie van de feiten deze die werd weergegeven in de loop van de eerste asielprocedure”*.
 1. De Raad is niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag te herbeoordelen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.
4. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij niet kan akkoord gaan met het tweede weigeringsmotief dat gebaseerd op de nieuwe elementen in zijn tweede asielaanvraag met name zijn politieke activiteiten in België en zijn deelname aan verscheidene manifestaties tegen het Iraanse regime sinds zijn aankomst.
 1. Bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) geldt er een bijzondere bewijslast, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen

en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects”, februari 2004)

2. Het commissariaat-generaal betwijfelt de authenticiteit van verzoekers politiek engagement en meent dat hij eerder uit opportunisme deelnam aan de manifestaties. De bestreden beslissing stelt *“Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is, met inbegrip van de nationale overheden. Wat u betreft zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw politiek engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw activiteiten in België. Zo is er het feit dat u voor uw komst naar België niet politiek geëngageerd was in Iran. Ook in België ontplooidde u nooit een (georganiseerd) politiek engagement (gehoor CGVS p. 4). Uw verklaring dat u in België deelneemt aan alle mogelijke acties en manifestaties, ongeacht welke ideologie van welke partij of groepering er ook achter schuilgaat, doet eveneens afbreuk aan de oprechtheid van uw politiek engagement. Uw activiteiten in België kunnen omschreven worden als het louter aansluiten bij diverse Iraanse acties opgezet door om het even welke oppositiegroep in het buitenland. Uit niets blijkt dat u vanuit een doorgedreven overtuiging tav de politieke situatie in uw land deelgenomen hebt aan de acties en manifestaties. Op de actie en manifestaties was u daarenboven steeds als een gewone deelnemer aanwezig en vervulde u helemaal geen leidinggevende en/of publieke rol (gehoor CGVS p. 5 en 6)*
3. Verzoeker stelt hierop: *“aan te geven dat zijn enkele deelname een politieke daad is, en dat het feit dat hij geen in het oog springende activiteiten had en nooit het voortouw heeft genomen geen doorslaggevende elementen kunnen zijn in de beoordeling van zijn asielaanvraag. Het feit van deel te nemen aan deze actie is voldoende om te worden beschouwd als iemand die politieke activiteiten heeft tegen het regime. Verder betwist het CGVS de authenticiteit van zijn handelen omdat er geen continuïteit is tussen het engagement dat verzoeker in Iran had, en zijn politieke activiteiten in België. Bovendien wenst verzoeker Uw aandacht te vragen op het feit dat zelfs indien zijn engagement niet oprecht zou zijn, quod non, volgens de nota die werd gegeven door het UNHCR betreffende de notie réfugié sur place: the applicant's lack of genuinely hold convictions is not a bar tot the recognition of the refugee status. The factor determining whether someone is a refugee or not, is that s/he has a well-founded fear of persecution.* Verzoeker wijst er ook op dat hij *“verschillende foto's en attesten neergelegd [heeft] met betrekking tot zijn deelname aan deze acties.”*
4. Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker in Iran nooit enige politieke activiteiten ontwikkelde en ook in België geen specifieke partij of ideologie aanhangt maar aan alle mogelijke acties deelneemt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij *“wij wilden met deze acties gewoon dat jullie naar ons zouden luisteren”* en ook toen hem tijdens het gehoor ten gronde gevraagd werd wat hij met de acties wilde bereiken antwoordde hij *“We hebben rechten als vluchtelingen. Die rechten wilden we.”* Verzoeker heeft aldus voor *“zijn rechten”* in België willen manifesteren doch voert niet aan wat deze rechten inhouden. Verzoeker claimt geen politieke voorvechter te zijn noch politiek geïnteresseerd en geëngageerd. Hij nam deel aan de activiteiten met oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning op basis van het feit dat hij reeds in België verblijft.

5. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 96).
6. De bestreden beslissing stelt dat *"Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is in kopie in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u omwille van uw deelname aan manifestaties en protestacties bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisceerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten."*
7. Verzoeker stelt: *"Tijdens de bezetting van Iraanse asielzoekers van de ULB te Brussel, waaraan verzoeker eveneens heeft deelgenomen, heeft de Iraanse Ambassade een schrijven gericht naar de leiding van de ULB betreffende de actie van de asielzoekers, waarin wordt verwezen naar de band tussen de actievoerders en terroristische organisaties. Deze brief toont duidelijk de houding van de Iraanse autoriteiten tegenover mensen die hier in België hun kritiek uiten over het regime. Het feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan de actie, dat zijn deelname een publiek feit is door de media-aandacht die eraan werd besteed en dat de Iraanse autoriteiten derhalve op de hoogte zijn van zijn politieke actie in België, is een voldoende grond voor verzoeker om, buiten de redenen die werden aangevoerd tijdens zijn eerste asielaanvraag, een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer."*
8. Verzoeker stelt dat uit de inhoud van de brief van 25 september 2003 van de Iraanse ambassadeur gericht aan de Belgische Minister van Buitenlandse zaken, alsmede uit het repressieve klimaat in Iran, mag aangenomen worden dat de actievoerders die zich opnieuw in Iran wensen te vestigen, daar ernstige problemen zullen ondervinden. De brief van de Iraanse ambassadeur in België van 25 september 2003 (zie stuk 1 inventaris administratief dossier) stelt dat
een aantal Iraanse asielaanvragers misbruik maakten van hun situatie en in samenwerking met bepaalde Iraanse oppositiegroepen, meer bepaald de terroristische MKO, sinds enkele dagen een sit-in organiseerden in het ULB-restaurant. Zij scandeerden leuzen tegen de Islamitische Republiek en vertoonden films over beweerde

mensenrechtenschendingen in Iran. De oppositiegroepen die de Islamitische Republiek vijandig gezind zijn, maakten hiervan misbruik om te pogen de openbare mening te beïnvloeden. Het toelaten van dergelijke bijeenkomsten in wetenschappelijke en onderwijslokalen strijdig is met de eerbaarheid ervan. De ambassade verwacht dat de Belgische regering onverwijld het nodige zou doen om de voortzetting van deze bijeenkomst en het sensatieklimaat gericht tegen de Islamitische Republiek te laten ophouden.

9. Uit de bovenvermelde brief van de Iraanse ambassadeur blijkt zijn ongenoegen met betrekking tot een sit-in in het restaurant van de ULB, de kritiek tegen de Iraanse instellingen en de samenwerking met het MKO. Een dergelijk optreden van de bevoegde Iraanse ambassadeur is niet uitzonderlijk in geval van activiteiten door geweigerde asielzoekers in het gastland. Onder meer in 1996 de Iraanse ambassadeur in Nieuw-Zeeland sprak van een verwerpelijke wijze om vluchtelingenstatus te verkrijgen. De "*Refugee Status Appeals Authority*" bij de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling tot het besluit kwam dat er op basis van de objectieve informatie geen reëel risico van vervolging was in geval van terugleiding naar Iran (Refugee Status Appeals Authority, Nieuw-Zeeland, N° 70100/96, 28 november 1997, www.refugee.org.nz/rsaa/text/docs/70100-96.htm);
1. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn deelname aan de opgesomde acties en manifestaties meer was dan een aanwezigheidspolitiek in het kader van zijn eventuele verblijfsvergunning. Het is dan ook niet ernstig de Iraanse veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderdduizenden Iraniërs in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van de Islam. Het is mogelijk dat de Iraanse overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Iraanse overheden hem als een gevaar zouden beschouwen voor de Iraanse regering of voor de stabiliteit van het Iraanse politieke systeem. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat personen met een aan hem gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Iran gevaar zouden lopen.
2. De overige middelen en documenten vermogen de Raad niet in andere zin te doen besluiten
3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
5. Wat betreft de subsidiaire bescherming.
 1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat hij verzoeker in geval van terugkeer naar Iran een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
 2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3. De overige middelen en documenten vermogen de Raad ook op dit punt niet in andere zin te doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizendenzeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.